

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 437/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť R. P., H., t. č. vo výkone trestu R., zastúpeného JUDr. H. K., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. Ntc 4/06 z 3. apríla 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. P. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2010 doručená sťažnosť R. P., H., t. č. vo výkone trestu R. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. H. K., Advokátska kancelária, K., ktorou namieta porušenie čl. 17 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. Ntc 4/06 z 3. apríla 2006.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bol právoplatným rozsudkom Mestského súdu Brno v Českej republike (ďalej len „rozsudok ČR“) sp. zn. 1 T 38/2001 z 21. mája 2005 uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. Ntc 4/06 z 3. apríla 2006 bol rozsudok ČR v zmysle ustanovení § 518 ods. 1 a 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) s prihliadnutím na ustanovenie § 515 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku uznaný na území Slovenskej republiky, pričom bolo zároveň v zmysle § 517 ods. 2 Trestného poriadku vyslovené, že vo výkone trestu uloženého rozsudkom ČR sa bude pokračovať bez jeho premeny. Uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Tcud 4/06 z 22. februára 2007 bola sťažovateľovi do výmery trestu uloženého uznaným rozsudkom ČR započítaná v zmysle ustanovenia § 521 ods. 6 Trestného poriadku väzba v cudzine v trvaní od mája 2000 do 22. augusta 2001 a trest odňatia slobody už vykonaný v cudzine od 21. septembra 2003 do odovzdania sťažovateľa na výkon trestu odňatia slobody na územie Slovenskej republiky, teda do 19. januára 2007.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že už v predchádzajúcom období mu bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 6/97 z 13. februára 1997 uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 8 mesiacov a do tohto trestu mu bola započítaná doba väzby v trvaní od 13. februára 1995 do 13. februára 1997, pričom výkon zvyšku trestu nastúpil 1. mája 2010. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 142/97 z 10. marca 1998 mu bol uložený ďalší trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 4 mesiace s predpokladaným nástupom výkonu trestu k 1. januáru 2019.

Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje, že krajský súd pri rozhodovaní o uznaní rozsudku ČR mal zohľadniť skutočnosť, že mu boli v Slovenskej republike uložené aj spomínané tresty odňatia slobody podľa rozsudkov sp. zn. 3 T 6/97 z 13. februára 1997 a sp. zn. 5 T 142/97 z 10. marca 1998, ktoré ešte nevykonal, a na základe tejto skutočnosti mal krajský súd v jeho prípade aplikovať ustanovenie § 517 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého „Cudzie rozhodnutie sa uzná tak, že trest v ňom uložený slovenský súd nahradí trestom, ktorý by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine

rozhodoval. Slovenský súd nesmie pritom uložiť trest prísnejší, ako bol trest uložený v cudzom rozhodnutí, ani ho premeniť na iný druh trestu.“.

St'azovateľ je toho názoru, že v okolnostiach jeho prípadu bolo použitie ustanovenia § 517 ods. 2 Trestného poriadku nesprávne („ak dĺžka trvania a druh trestu odňatia slobody uloženého uznávaným cudzím rozhodnutím sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd v rozhodnutí o uznaní súčasne rozhodne, že sa bude vo výkone trestu uloženého cudzím rozhodnutím pokračovať bez jeho premeny podľa odseku 1. Tento postup je vylúčený, ak súd uzná cudzie rozhodnutie len pre niektorý z viacerých trestných činov, ktorých sa cudzie rozhodnutie týka.“).

St'azovateľ poukazuje na to, že po sčítaní dĺžok ešte nevykonaných častí všetkých uložených trestov by mal „dohromady vykonať (bez dvojročnej vykonanej väzby) trest odňatia slobody v trvaní 27 rokov“.

V nadväznosti na to st'azovateľ uvádza, že „Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 trest odňatia slobody sa ukladá najviac 15 rokov. Podľa § 517 ods. 1 Tr. por. cudzie rozhodnutie sa uzná tak, že trest v ňom uložený slovenský súd nahradí trestom, ktorý by mohol uložiť ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval. Slovenský súd nesmie pritom uložiť trest prísnejší ako bol trest uložený v cudzom rozhodnutí ani ho premeniť na iný druh trestu. Na základe vyššie uvedených ustanovení trestného zákona účinného do 1. januára 2006 a s poukazom, že mi ani v jednej z posudzovaných trestných vecí nebol uložený výnimočný trest, alebo trest odňatia slobody doživotie mal Krajský súd v Košiciach v trestnej veci vedenej pod sp. zn. Ntc 4/06 podľa § 517 ods.1 Tr. por. trest uložený v cudzom rozhodnutí nahradit' trestom, ktorý by bol započítaný nevykonaného trestu odňatia slobody v trestných veciach vedených na Okresnom súde v Spišskej Novej Vsi pod sp. zn. 3T 6/97 a 5T 142/97 neprevýšil 15 rokov. Použitie vyššie uvedených ustanovení starého trestného zákona účinného do 1. januára 2006 je výhodnejšie pre obvineného ako použitie obdobných ustanovení trestného zákona účinného od 1.januára 2006, pretože podľa týchto ustanovení by mohol byť uložený trest, ktorý by spolu s nevykonanými trestami v iných veciach neprevyšoval 25 rokov.“.

Opierajúc sa o uvedenú argumentáciu, sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby vo veci takto rozhodol:

„1./ Základné právo sťažovateľa, právo na súdnu a inú právnu ochranu, zaručené Ústavou Slovenskej republiky, bolo v konaní vedenom na Krajskom súde Košice pod č. k. Ntc 4/06, porušené.

2./ Ústavný súd ruší napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. Ntc 4/06 a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach, aby v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

3./ Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie v sume 5.000,- €, ktoré je Krajský súd Košice povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4./ Porušovateľ je povinný sťažovateľovi nahradiť trovy súdneho konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa ustanovenia § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade uviesť, že z formálneho hľadiska sa sťažnosť vyznačuje nedostatkom v podobe nesprávnej slovnej špecifikácie námietky porušenia ústavy, kde sťažovateľ namietané porušenie čl. 17 ods. 2 a čl. 49 ústavy nesprávne označil jednak v odôvodnení sťažnosti ako „základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 49 a čl. 17 ods. 2 ústavného zákona č. 460/1992 Zb.“, ako aj v petite sťažnosti ako „Základné právo sťažovateľa, právo na súdnu a inú právnu ochranu, zaručené Ústavou Slovenskej republiky“. Ústavný súd uvedený nedostatok sťažnosti preklenul bez toho, aby sťažovateľa vyzýval na opravu a vychádzajúc z celého kontextu sťažnosti ustálil v predmete konania námietku porušenia čl. 17 ods. 2 a čl. 49 ústavy.

Po preskúmaní obsahu sťažnosti ústavný súd zistil existenciu procesnej prekážky podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, pretože sťažovateľom formulovaná námietka už bola predmetom rozhodnutia ústavného súdu, ktorý o nej rozhodol na základe predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu 21. mája 2010 (ďalej len „sťažnosť z 21. mája 2010“), a to svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS 248/2010 zo 17. júna 2010, ktorým sťažnosť sťažovateľa odmietol ako podanú oneskorene. V sťažnosti z 21. mája 2010 sťažovateľ námietku týkajúcu sa rozsudku krajského súdu sp. zn. Ntc 4/06 z 3. apríla 2006 síce nevymedzil bližšou špecifikáciou porušených základných práv alebo slobôd, ale jej argumentácia spočívala rovnako v námietke nesprávnej aplikácie ustanovení § 517 Trestného poriadku.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2010